

Мій прадід – герой!

Друга світова війна... Як давно це було... Ось уже минуло сімдесят п'ять років від дня Великої Перемоги. І тільки учасникам тих жахів, як нікому, зрозумілі слова – День Перемоги. Це свято змішане зі слізьми. Зі слізьми радості перемоги і горя від втрати рідних. Мабуть, немає такої родини, що не відчула жаху розлуки з рідними, болю втрати...

Я хочу розповісти про свого прадідуся Помазунова Євдокима Івановича. Мама розповідає, що прадідусь пішов на війну в далекому 41-му. Він пройшов усе пекло війни від Харкова до Варшави. Був учасником битви на Курській дузі. Прадід служив рядовим піхотинцем. За словами мами, він не дуже любляв розповідати про себе, свої подвиги, хоча мав чимало нагород. Більше розповідав про своїх товаришів, що на смерть стояли за кожен шматочок рідної землі.

Фашисти не знали жалю, знищували все довкола. Наші солдати героїчно захищали свою Батьківщину. Їхні гімнастерки промокли від крові й поту, та кожен із них вірив у перемогу. За словами прадіда, в окопах воювали люди всіх національностей і всі були як брати. Їм потрібна була перемога, одна на всіх, за будь-яку ціну. І ця ціна – 20 мільйонів життів. Довгі чотири роки тривала ця жорстока війна, аби ми зараз могли жити під мирним небом.

Я дуже пишаюся тим, що мій прадід – герой! У нього є багато медалей. На жаль, нині він уже не з нами, проте наша родина ніколи не забуває про нього, ми ним дуже пишаємося.

Дуже шкода, що багато людей зараз згадує про ветеранів та їх подвиги лише раз на рік, а деякі історики намагаються викривляти факти. Боляче за наших предків, що віддали життя за наше майбутнє. Хочу завершити свій твір словами: «Ніхто не забутий, ніщо не забуто».